

(סב) אחריו שהוא שופך דמים, יופיעו שלא נתקבר תקדר ישא אה בפיו: לא (סב) מומר לא ישא את בפיו. (קלה) ויש אומרם שאם עשה תשובה נושא בפיו וכן עקר. *נואם נאנס, (קל) לדברי הפל נושא בפיו: לח *שנה (קל) ובכיתת (קל) יין בכת אחת. לא ישא את בפיו. (סב) בשני פעמים או שנמנ לתוכו (קלח) מעט פים, (קלט) מתר. ואם שנה יותר מרכיבית, שהaan

באר היטב

בגימנסיאון וחו"ר פרש מקה"ן ג'וזפה פושקה, שיקבל כל דעת ובם של יושב שמא מות בלאו הבוי: (ס) אחריו, ומיהו אם יודע עבצמו שאמת הזוא לא יושב עד לכסלה, ורקבל על עצמו ודמיון קבוע שידר לו המורה, ובשר המכ אסר את בפי, לר' ח' מ'. ואם עשה תשובה עלייו עסיך ס': (ט) מופר. אבל לא עבד צודת אלילים, ואם עבד אכזרות אלילים אפלו נאנס אין ייב אפלן קאנטה לדינן ולכל דבר שככנה. עי' שם:

שערית תשובה

כ בז מקי ברמבי
להחיה דידישלמי
ב מחות קט ס דשי
וונגען גראון ע לשון
הימבּם שראק טו
טחוליות חפלת
קמישיות האקרה
בררבובן

ג'שנה ברורה

(קמ) דבנה אפללו יש עדים נושא פיו, אלא מרגעיו אחורי שהרג מפט, אפללו הcy בין שאין עדים אין לפולו מונשאות-כפירים⁽¹³⁷⁾. ומיהו, הוא בעצמו אם יודע שאמת הדוא, לא יחשא את פפיו⁽¹³⁸⁾, בין לעצמו בין עם פגנום אחרים: לוז (קלד) מומר לעבודת גלולים וכו'. בין (קד) בושוג ובין במקודם. ואפללו עשה תשובה, ואפללו עבדות גלולים וכו'. בין (קד) בושוג ובין גזירות בגדתיב "אך לא יעלו בקבי היבמות אל מזבח ה' בירושלים" גזיגו. (קד) אם החטיח לחייב וחור, לא נפסק לכל עלאה⁽¹³⁹⁾. (קד) בchap: האחרונים, ואפללו אם המיר לרוח ישמעאים שאינן עובדים עבודת גלולים, אפללו הcy נקניא מומר ולא ישא פפיו, רקן אם הוא מומר לחולש שבת⁽¹⁴⁰⁾ בפרק סיא⁽¹⁴¹⁾ קנייה הוא בעובר גלולים בפרק באלוה: ואר רגם זה הוא בעבור עבודת גלולים מפש לענין חיוב מיתה במזיד, מכל קיום לענין אנוס מקילן לנשיאות-כפירים, בין דעל-בל-פנים לא עשה מעשה: לח (קלד) רביישית בין בכתacha⁽¹⁴²⁾: הרופתיכנים קדמיהן לעובדה, ובעובדת במקודש בכתאה גניא חבב⁽¹⁴³⁾: (קלד) מעת מים. רוזח לומר, שללא היה אין סי, רק קוווג מעת: (קלט) מתר. ובכתאה גניא

חשוכה. הגה במקfiber ספט בערך ולא הבהיר יש חולקין כמו שסבירא בערך לא ענן מוקבר, משמע דס"ל בפשטנות לנדרן דין לנקחיר מקשות דאן און גענשר סגנוו, בן מלך אליה ובה ומעה-הזהר בערת הקהבר. אכן בעלה-המיד ורבו הגרא מלחמת דיסביה להו דמלהבר פטן געמו איש חולקין שסבירא בערך ילו. ולענין דנא, קאנט"א פטן למקל וכטב שטן טענאגין, וכטנו אפללו בפזין, וכןו שטביה א-זיה ובטב דלא גרע בערך גולילום, ושם אפללו בפזין ונושא פפי, והעטיקיוו פטה א-חוויים; אכן הפה קרש ואילאי רבקה בפה [ונעטיקון הצעיר-טבאים] דעם דאן למקל אפללו בערך פטה קרש א-חוויים אס קה מזיד. וכן פטאיי ברוטק"א מפטות שליחי פטן ב声响א בא בשם באצלי הוקפאו בקש רבעו א-הה להקמרא ברציתיה בבל גזין, ואזרע עיין לדנא, וועל' קל-פיטים אס עלה און להוירדו במו שפתב בטטר בשם קרטים: * ואמ נאנס. עין משעה רורה. ולא העטקיינ דעת פטה קרש ופערם די ביטין [ונעטיקון בקשת הצעיר-טבאים] שאויסרין אפללו בלע עבד מעשיה כי אם בהשפטנה אונ הא והוירדא גראירא: חדא, דלא נפקא מטה גלי hei לא לדינן דקמא לא קדעה שניה דתשכה מוויל, ואונס בודאי קשב ועומד הוא: עינוד. דעאר דינא דאנס אפללו בעכיד מעשיה אינו בקרע, כמו שפתה בתקשותה לחם רב דמן לה לרומפ"ס זכר זה: גם בושאג לא ביריא כליל כי לאיל אאלסְרָה קהשפטנהו והוירדא בעלמא, אף שתרומב"ס בפה בהרי לאאלסְרָה זהה בין בשוגג בין בזיז, דבריו קשים, כמו שפמה הילקוט משגה מאסגיא ומנחות ק"ט דמוקח שם דבכדotta מוקדש גטא לא מספר בשוגג כי אם בזרכקה וכדועה ולא בהשפטנהו והוירדא גראירא, עין שם. עול שפטו אחורי מחתמת מלחה, קמבע הפגיג-ארכטם ג'ונושא את בפזין, ואפללו לדעה ראשוונה שבערין זה, והוא באכלל מה שפתב וט"א בפה'ה שפער לט דאן שאר צברות ובי, ואקוורו שם מתקבכ"ס שהוא דעה ואושפה שבכאן. והב"ה מסתפק בזה, היכוון דמקישין ברכיה לעבורה, לדעת קרבב"ס אפשר דהוא מדין ענן ערל זה הוא: מי פסלול לנו-האר-פיטים. וען בחמוד-משה שצaddr לדרא אב"ה, על-קל-פיטים בערך קרבב"ס, וכן הוא דעת הפה קרש,

באור ההלכה

ובן מצדד באלה ובה. ומפני קדש ואלה ונבה משמעו עד גדר פסול אפלו לדעתה הצעירה, רלא מישין ברחה זאפשר דרכו לישוב שפסול או לנושא נשים בעבורתך פסול לכל עלא, דבגרל שלא גמור בחתמת אנס שטחו אחורי מוקמת מיליה יש להקל על כל-כך פנים לדין רקמיא לא מיר לעזורה גולמים ששב כשר לנטישאות-כפים. ומטעם דלא מקישין ברחה לעזורה. עין קאואר זרוע ובשבלילקט מבאר דעה זו בארכיות, ומייצא שם כדרוקם, כיון דלא נפקע נוקשותם ואסורים בגזרה ובזונה וכחאי גונא, אםין חמי גונטהו עלייהו לעין ניטישאות-כפים, וכמוין גימא בנדון דידין, רקא לא עזלה על דעת לומר דערל מהן כפר בברישה, הרי דקשותה כהן עליין, ונושא פנים לשיטה זו. ומה שהביא פרר קחש ראהיה מהנושא נשים בעבורתך, אין כדון הדמה, הדת פושע הוא, לפיכך גנטין לה ואין לנו נונטין לו מעילות הכהנה כל זמן שהוא בעצמו מחייב וויתרע, רקא מפין שארש והדריך הקאה על דעת וביט, חזור לא מטלחותו. ולא כן קא שהוא אונס גמור, ולא גען ערל-כל-ণנים המכיר ושבד דלריין נושא פניו. ופה שרצח באלה ונבה לא רקחיר עליין מעד שהואה איננו עראי קחתת אץלו לאלל ב글ושים וליפא-קען אפלו מבעל כום, וזה איזו, רטקא יוכין, וכמו שבסב ספורי קדרים: אם יודיע דעת ובנו פם, דערל פסול לעבורתך גינו שלא כל את עצמו במויר, אבל מי שטחו אחורי מוקמת מיליה נשוא אף לעזורה, ואף שרבים חולקים עליין, עין קראטפין ריש פון הערל וויש"א ריטיב"א שם, מקל מקום יש לעזר דעתו ערל-כל-ণנים לנטישאות-כפים. פין לדעת ר' הופסיקים "הוקש בנהה לעזורה" רק דרבנן היה. אקם בערל שלא כל את עצמו במויר, וכן להקחיר קבררי קדרש שלא ישא את צבוי יעד שיטמול, ובנושא נשים בעבורתך: * שתה רביות יין. עין בבריה-יוסוף מה שהביא בשם רבנו לירקן. ועין באשכול בהלכות ניטישאות-כפים שהביא בשם אליא מנכנתה דנטישאות-כפים

שער הצעיר

(קג) אליה ובה: (קז) באור הָאָרֶבֶשׁ וְשַׁ"א: (קח) פָּגָן אַכְּרָהָם וְלִשְׁוֹבוֹחַ חַבֵּס צָבִי וְקָנָן-אֲבוֹרִיטִים: (קט) אַחֲרוֹנִים: (קמ) אַחֲרוֹנִים, וּמְקוֹרָן
הַגָּאָרֶבֶשׁ בְּפִתְחָה:

הלוות נשיאת בפיהם סיון כבב

ביאורים ותוספות

אויערבר כתוב (שות' מנהת שלמה ח'ב סי' ד אות י), שם יש עשרה בלבד שבת, שאו נחשבת תפילה בעיזור, אפשר להרשאות לכהן זה לעלות.

ודעת הגראי' אלישיב (שות' אבני ישפה ח'א סי' ב) שאף המוחלט שבת בפרהסיא, מכיוון שיש הפסוקים שהיום דין בתינוק שנשבה, אין למונעו מלולות לדוכן.

עד סברא להקל בדבר, כתוב בשוו' צץ אליעזר (ח'ז סי' ו ח'ג סי' ז) בשם האדרית והאגרא"ע, שפעמים על ידי שנמנע מכחנים אלו לעלות לדוכן, ושאו נשים פסולות לבוהנה, ולכן אין למונעם שכחנים הם, ובפרט כשיש שם עוד חנינים בשרים.

ולענין המתיל ספק בדברי חז"ל בין בהלה ובין באגדה, כתוב החורי'א (קובץ אגרות ח'א אגרת טו) שהרי הוא בכופר, ושהיתו נבילה ופסול לעודות, ועד.

[משנ"ב ס'ק קלמ]
רבייעת יין בכת אמת⁽¹⁴³⁾ וכו', ובצורה בקדש בכהאי גננא ח'ג⁽¹⁴⁴⁾.

(143) ואף על פי שבכל האיסורים שבתורה אפילו אם הפסיק מעת תור כדי שתיתה רביעית, נחשב כאילו שתה את כל השיעור בת אחת, כתוב רבינו אליו מזרחי (ויקרא י ט) שכאן הדין שונה, מושם שכן איסור אלא בשתייה בדרך שכבות, דעת ר' אליעזר (כrichtות ג, א) שהורש את הפסוק יין וScar אל תשת' שאסור לשותה יין בדרך שכבות, ואם הפסיק בשתייה או שננתן בו מעט מים, אין כאן דרך שכבות ופטור.

ואם שתה רביעית יין בתוך הסעודה, כתוב לעיל (סי' צט ס'ק ב, לענין שתוי לחפילה) שאינו משביר, וציין למג"א (שם ס'ק א) שכתב שיש אימורים שגם יין שקדם הסעודה אינו משביר, והביא דברי הפמ"ג שכתב שהכל לפי מד שਮבין בדעתו.

ואם עליה בשכבות, כתבו האלויו רבא (כ"ק ט) והتورת חיים (סופר, ס'ק נז) שירד ולא ישא בפיו, מאידך, הר'ח (כאז) והמן גבורים (אלף המגן ס'ק עד) כתוב, שלא ירד אלא אם כן הגיע לשכבותו של לוט, וכן הכריע בקב' החאים (ס'ק רבו) שאם שתה רביעית יש לסמוך על המכשירים כדי שלא לביישו.

(144) בונתו, שאין טעם איסור נשיאת כפים בשכבות, מושם שנשאות כפים ודומה לתפילה זכיבאוז של הבי' בדעת רבינו ירוחם המובה בביה"ל ד"ה שתה רביעית יין. שם כן לא היה נאסר בשתייה רביעית יין, אלא רק בשתייה שambilא לידי שכבותו של לוט.

[משנ"ב ס'ק קלמ]
אן לפסלו מגשיאת-בפיהם⁽¹³⁷⁾. ומיהו, הוא עצמו אם יודע שאמת הכא, לא ישא את פקי"ר⁽¹³⁸⁾.

(137) וכך שפסול להרבות לשילוח ציבור מוחמת הרין שיצא עליו, כאמור בשוו' לעיל (סי' גג סי' ד). ביאר העולה תמיד (ס'ק פ) שמו' לענין נשיאת כפים הרינו כשר, לפי שהרביה היא מהקדוש ברוך הוא ולא מהכהנים עצם, ובפי שדרשו בירושלמי מהפסק זמני אברכים, וכמובואר להלן (ס'ק קבו).

(138) ואפילו אם הוא מסתפק שמא הרגו, כתוב בשוו' מהרב'ח (ס'י קיז) שאסור לו לישא בפיו, וכן כתוב הפני'ג (א"א ס'ק ט) שמסרבך שם זרכץ לתוך קברוצה של עשרה אנשיים הלובעים במקומם, תשעה מהם עברים ואחד ישראל, לא שא את כפי, שהרי ספק רצח הוא. ובשות' מהרש"מ (ח'ה סי' ל) כתוב, שבאופן זה שמסתפק אם הרגו, מותר לו לישא בפיו אם יעשה תשובה.

[משנ"ב ס'ק קלמ]
אם הקב"ץ למקיר וחויר, לא נפסל לחייב עליון⁽¹³⁹⁾.

(139) ובטעם הדבר, כתוב בשוו' הרב'ז (ח'ח סי' בא, שהוא מקור הדין במג"א) שבידביר בלבד איינו נחשב כעובד עבודה זה, שעשיה מעשה או שיאמר 'אל' אתה' [שהוא דיבור שנחשב כמעשה כמובואר בגמ' (סנהדרין ס, ב)].

[משו"ב שם]
בן אם הוא מומר לחיל שבת⁽¹⁴⁰⁾ בפרק ס'יא⁽¹⁴¹⁾ הרי הוא כעובד גலולים ולא ישא בפיו⁽¹⁴²⁾.

(140) וזוקא שרגיל לחיל שבת, אבל אם חיל שבת עם אהות כתוב רקמן (ס'י שפה ס'ק ר) שנחלקו בזה הפסוקים.

(141) ולענין מספר האנשים שבפניהם נחשב הדבר כפרהסיא, כתוב רקמן (שם) שהוא בפני עשרה וישראלים, או אפילו בפני מעט אנשים אלא שידע שיתפרנס הדבר בפני עשרה.

(142) ובטעם הדבר כתוב רשי' בחולין (ה, א), שיכשם שהעובד עובdot כוכבים כופר בקב'ה, אך חמלה שבת כופר במעשהיו [של הקב'ה], ומיד שקר שלא שבת הקב'ה במעשה בראשית.

ועל פי טעם זה, כתוב בשוו' אגרות משה (אויח' ח'א סי' ל) שבמחליל שבת שלא מוטר בפייה באלוין ישראל ובמעשה בראשית, אלא מוחמת קושי וחוקות הפרנסה ובדי', אף שמחללה בפרהסיא, אין למונע ממנה לעלות לדוכן. והוסיף, שמו' ראיי יותר שלא להניחו לישא כפים, כדי להרחקם דברים מעין אלו. והגראש

הלוּכֹת נְשִׁיאָת בְּפִים סִימָן קְבַח

ב'יאורים ומוספים

כפיו [ובמוכר ברסל'ו], ובמשנ"ב ס"ק קלג, ובמה שכתבנו שם בשם העולת תמייד], אמנים לשיטת הרמ"א (שם) שאם עשה תשובה נשאה את כפי, אפשר להעמיד את דבריו הירושלמי בעשה תשובה. (150) אמנים, לעיל (ס"ק ב) כתוב כדעת דסוברים שפירוש המילוי יאנו אברכם' היינו שהקב"ה יברך את הכהנים.

[משנ"ב ס"ק קמ"ה]
פָּנָן שְׂנָא גָּרוּשָׁה⁽¹⁵¹⁾ וכור, עד שֵׁידָר עַל דָּעַת רְבִיטֶס⁽¹⁵²⁾. (151) וממשע שנספל דוקא בשנשאה, אבל לא כשבא עליה בזנות. ואם רגיל לבוא עליה בזנות גנעה מועד לדבר, מסתפק הפמ"ג א"א ס"ק נח) אמר נפסל.

(152) וכןון שפסולים לרבות הנים, אינם צריכים לצאת קודם ברכבת רצחה, כפי שכחבע לעיל (ס"ק יב), וראה מה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק קמ"ה]
שְׁגָדָר שְׁהָדָר עַל דָּעַת נְקִים אֵין לוּ נְקָרָה⁽¹⁵³⁾. (153) ואם נדר על דעת רבים וuber שוב, כתוב בשווות מאמר מרדיי (אייטינגא, סי' טז) שלא ישא כפיו.

[משנ"ב ס"ק קמ"ט]
אֵיך שְׁהָדָר מְמֻגָּה הֲנָאָה אָסּוֹר לְשָׁא כְּפִירֶס⁽¹⁵⁴⁾, וְגַם אֵינוּ עֹזֶל לְתוֹרָה רְאַשׁוֹן⁽¹⁵⁵⁾. (154) ובטעם הדבר כתוב בשווית הרא"ם (סי' טז), שכיוון שמחיה חד ומסתתר עמה בחזקת אשתו, הרי הוא בחזקת שבא עליה, שכן אופוטופוס לעיריות.

(155) והקשה הפמ"ג (משביז פתריה לסי קללה), לפי מה שמצווד המג"א (סי' רא ס"ק ד, הביאו המשנ"ב שט ס"ק יג), שמצוות יקרשתוי היא מדאוריתא, אך ביטלו חכמים את המutra. ותרץ על פי המוכר באגמ' (יבמות עז, ב) שיש כח ביד חכמים לעkor דבר מן התורה בשוב ואל העשה. ועוד, שכיוון שהויל את קודשתו, לאו להרשות הוא ואני בכל יו"דותו.

ולענן להעלוונו לשאר עליות CISRAEL, כתוב בשווית אגרות משה (או"ח ח"ב סי' לג) שモותר לדעלותו [במוכר בפמ"ג שם], שלא נאסר לקורתו לתורה, אלא שאיבר את מעלה כהונה ולוייה להיקרא ראשון ושני.

[משנ"ב ס"ק קנא]
וְעַנְן בְּתַשְׁבָתָה פְּמַבְּסּוּפֶר סִימָן טז, בְּרוֹפָא שְׁמַבְּקָר מַתִּים שְׁיַשׁ לָוּ תְּוּעַלְתָּה הַרְּקִיחָה מִמּוֹן, לֹא פְּגִיעָה בְּקַבְּלָה לְבָרְךָ⁽¹⁵⁶⁾. (156) ובכן הרוצה לחזות רופא בבייה חולים אשר לפערומים בו מתיים, כתוב בשווית טוב טעם ודעת (מהדורג ח"ב סי' ריב' שכאשר צריכים אותו החרלים מחמת מומחיותנו, או שהוא נוצר וڌוק לפרגסה, יש להתייר [ובצעירוף דעת הש"ר (סי' שעב ס"ק ב] שכאשר דמת נמצוא בחדר אחר אין אישורו אלא מדרבנן] ובשמודמן שם, אם עוסק בפיקוח נש' באוותה שעווה, מותר לשמש דרכו. אמנים בשווית אגרות משה (יו"ד ח"א סי' רימה) כתוב שאסור לבחן להתחממות לרופא לצורך פרטסה בבית חולים שיש בו מתיים, אלא אם כן מות שמי יהודי רק פעם בהרבה ימים, ומתונה עם הנחלת בית החרלים שכאשר ירע שיש יהודי מת, או אפילו גוסס, יהוא רשאי לצאת מיד. וראה מה שכחבע בזה הגרש"י ואטורבן (נשות אברם יו"ד סי' שע ס"ק ב).

[משנ"ב ס"ק קמא]
בְּנִשְׁיאָת-כְּפִים מְפַרְּסִים⁽¹⁴⁵⁾.

(145) וטעם הדבר, ביאור השו"ע הרוב (ס"א) לפי שבתפקידו הוא עוכד ומודבר לפני המלך, ושיבורינו ראוי לדבר לפני המלך, מה שאין בן ברכת כהנים שմדבר אל העם.

ואף שלענן קריית שמע בתב הרמ"א לעיל (ס"י עט ס"א) שסבירו אסור בקריאת שמע, בתב המהצה"ש (ס"ק נה) שהינו מושם שיש בה קבלת על מלכות שמים, אבל ברכת כהנים דומה לשאר ברכות שהtier הרמ"א (שם) לשיכור לבך, כל עוד לא הגיע לשכורתו של לוט.

[משנ"ב שם]
וּבְנִין מְגַדֵּל, דָעַת מְגַן אַבְרָהָם לְאָסּוּ בְּנִשְׁיאָת כְּפִים, וְכֹמֹה אַחֲרָוִים חֹלְקָן עַלְיוֹ בֵּין שָׁאַיָּנוּ מְשִׁכְרֶב⁽¹⁴⁶⁾.

(146) וכחן שציריך עקב הולשתו לקדרש בין שחרית למוסף. כתב הקצוש"ע (סי' ק סי' ג) שימוש הקידוש מאחר. ואם אין לו מני תרגימתו [ציריך לשנתו רבייעית יין כדי לצאת ידי חותת קידוש]. כתב בביבה' למקן (ס"י טז) שבודאי יש בו גם מעט מים, ובחיי אדם לשנות רבייעית יין שלג, שבודאי יש בו גם מעט מים. (כלל ס"ז) כתב שישתה הרבעית בשתי פעמים.

ומיין עניים, כתב בשווית או נדרבו (ח"ז סי' ז) שעדרף מני מגירותו, ומותר לכחן לישא את כפיו לדעת הכל. ובשמחה תורה, כתב לקמן (ס"י טרסט ס"ק יז) בשם הלבוש שאין הכהנים נהוגים לעלות לזרען, מושם שמעויה בו שכורה, ובאליהם הרבה כתוב, שבראג היי הכהנים נהוגים לעלות לדzon במוספה, ויש שהיו עולים אף בשחריר, וסיים, שככל מקום לפני מנהגו, ומ"מ יהו רוחו שלא ישטו.

[ביה"ל ד"ה שתה וביעית]

וְעַלְפָן אָנוּ זְרִיכָן לְפָרֹשׁוּ שֶׁל פְּמַקְנָא-אַבְקָנָק⁽¹⁴⁷⁾. (147) שבירש בדעת רבינו ירוחם, שדוקא שתית שאר משקאות המשכרים אוסרתו רק כשהגיעו לשכורתו של לוט, אבל שתית יין אוסרתו אף ברבייעית, ושלאنبي שיפור הב"י דעת רבינו ירוחם, שאף בין אינו אסור אלא אם כן הגיע לשכורתו של לוט.

[משנ"ב ס"ק קמו]

פְּגִיעָה בְּפֶהָנִים אֶלָּא בְּחַקְדוֹשָׁ-בְּרוֹךְ-הַוָּא בְּרַחְמָיו מְבָרֵךְ אֵת יִשְׂרָאֵל בְּחַקְצָוָה⁽¹⁴⁸⁾.

(148) ורוקא שעשויה עבירות אלו לתיאבון, אך מומר העובר עבירות להכחיש, כתוב הפמ"ג (משב"ז לט) שאסור לו לישא כפיו זרואה משנ"ב לקמן (ס"י שפה ס"ק ד) שכבת שמומר העובר עבירות להכחיס אפילו שלא בפרהסיא דיןנו בנו).

(149) נקור והרין בירושלמי (גיטין פ"ה ה"ט): "שלא ואמר אויש פלני מגלה עריות ושופך דמים והוא מברכני, אמר הקב"ה ומוי מברכה, לא אוי מברך [בתמייה], שנאמר יושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם".

ואף שכחבע השו"ע לעיל (סל'ה) שכחן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו, כתוב בביאור הגרא"א (שם) שהירושלמי דבר באfon שאין דודע בודאי שהרג את הנפש, אלא רק יצא עליו רינן, שנושא את

יום א' כ"א אייר תשע"ז

ט

**פ שם ר' מאיר עלי-פי
ירושלמי דגשין מ"ז
צ בכוורת מה
ק רישק'א ומתקירוי
אבוחב מסתניא
דרכורות ר ר"י
אבחוב בשם דמר
שמואל**

הלו^את נשיאות בפיהם סימן קכח

(קמ) אַפְעָלֶ-פִי שַׁהוּא מֹזֵג, וְאַפְלָו שְׁתָאו בְּכַמָּה פֻּעָם, לֹא יִשְׂא אֶת בְּפִיו (קמ) עד שִׁיסִיר יִנּוּ מַעַלְיוֹ: לַט פְּלָא קִיו בּו (קמ) אַחֲרָם סְדָבְרִים הַמּוֹגָנִים נְשִׁיאַת-כְּפִים, אַפְעָלֶ-פִי (קמ) שְׁאַיְנוּ מַדְקָךְ בְּמִצְוֹת וּכְלַעַם (קמ) מְרַגְנִים אַחֲרֵי, נֹשָׂא אֶת בְּפִיו (קמ) שָׁאָן שָׁאָן עֲבוּרוֹת (קמ) מַוְגַעַן (ס) נְשִׁיאַת-כְּפִים: מ (קמ) צְפָהָן שְׁבָשָׁא (ס) גְּרוֹשָׁה לֹא יִשְׂא אֶת בְּפִיו, קִזְאִין נֹהָגִין בּוֹ קָרְשָׁה אַפְלָו לְקָרוֹת בְּתוֹרָה רַאשָׁן. וְאַפְלָו גְּרָשָׁה אוֹ מְתָה פְּסָול, עַד שִׁידָר חֲנָה (קמ) עַל דָעַת (ס) רְבִים (קמ) מִהְבָשִׁים שַׁהוּא אָסּוֹר בְּהָם: מָא (ק) *גַּנְטָמָא לִמְתָה שְׁאַיְנוּ מַשְׁבָעָה מַתִּי מַצְהָה, פְּסָול מִן הַדּוֹבָן וּמִבְּלָ מַעֲלוֹת הַכְּבָנָה עַד שִׁישּׁוֹב (קנ) וַיַּקְבֵּל שְׁלָא (ס) יַטְמָא עַד לְמַתִּים. (יש אָמָרִים דָמִי שִׁישׁ לוֹ בַת (קנ) שָׁהָמִיה

פאר היטב

הקרואים במקומו לא קיה מקשה מדרגת השם בס' ק נט מה שהරואים עצמו הרגישו כבנה וממשכו במ"ש, ע"ש. גם נפל טעות ברברי מ"א במא שטרח על קשיית בכיה", ע"ש, וככפריו מ"א דפוס פרוטס מחדדים מתקן שנותר ע"פ הטעות ואוות, ע"ש. כאן רע מעלהים ובכללן צוינרים, ל"כ ע אין מונחים, מהריב"ל ח"א וכנה"ג: (ס"מ) רביבם. עמ"א ועין מ"ש בש"ע ע"ס צו ס' קו ודרוק.

עוזן בפרק ח' בספרו יומן סיימך דף ו ע"א. אם אמך שיאנו כאן ונשאasha אשה פסוליה, אפלו גרשא והדריך הגאה מכל נשים הפסולות אין לו דין כיון שלא באת כבוי ולקרות בתונה ראשונה, מהר"ס פלו סי' לג, ועין בלבוש א"ע בסוף סוף, ועין בש"ע אהע"ס' ו' ובס' ג' ס' ק' ו מש"ש: (ס"ט) יטמא.

באור ההלכה

אינו אסור אלא שכור ולא בשתי רבייעין, עין שם; ומכל מקום יש לנו בין שיטה זו לדמיון ובנו גוטס, ושם מחייב על-על-פניהם באינו יכול לרבּר אקלטינן לרשותו של פְּגָנָן-אַרְכְּסָם^[147]. ומזה, לרוגא מסקנים קהילניים דאכלו בשאר משקי, כל שאינו יכול לרבר מפני פולח אסור לאשא פפי, כמו שפטתי במשנה ברורה: * נטמא למת ו'כו. ענן במשנה ברונה דזקאנא בפז, כן קרב בית-יוסוף, ופשות. והנה מלשון שלחן-דרשו מישמע דאכלו אם עבר פעם את אקראי מין פסל, לרוגיא דעדי, מלשון המשנה [בכורות מ"ה] קמני "הפטף לא למתים" ממשע כשלחו המודע לך או קנסתיה חכמים, אבל לא בנטמא פעם אהת; והוא דמקסל נשים בעברה ואכלו בנסא ברושה אהת. סוף בירן דריה מזיהה לאשא קמונא בקרדה, ולא הוא מוציא לאסור זו, וכן משמע מלשון פרקי"א קמונא בביתי-יוסוף, מה שאין בן בנה [קמונא קמני] "הנטוש נשים", מושום דכללו בנה אם חללה ווועה, כמו שפרש ברע"ב שם, וכן בלשון מר שמוואר הקמונא בקיטית-יוסוף כתוב גם-כן "נטמא למתים" לשון ובאים, וכן בראמ"ט פרק ו מה להלוכת ביתא המקדש חביב גמ' בין כלשון המשנה, עין שם. והרי אכלו בקרדריש שטמפרץ לאסור לאשא פפי, גמ' בין דעת אבי העזר ז' ואור ז' וועז' (ומובא בהגמ"י) דזקאנא בפז לכך מדריך ולא אקלטינן. ורא דלא קומא לנו

זהו תרשכה (קיי) על חטאייזון⁽¹⁴⁴⁾. והטעם כתוב הראמ"ס: לפי שז' מזכות חוסך רשות מהנע מן המצוות; ואל תהמה והתאמר: ומה תועיל ברכפת שנאמר "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם", הכהנים עוזין עוזין. עד באן לשוננו: מ (קמץ) פהן שפנש גורשוחו⁽¹⁵⁾ וכו'. והוא הדין מונעים נשאלה-כפifs, כיינו דוקא בעבורות (קיי) שאין שאר הכהנים כת כהנים קומם לו והוא חללו, לפיקח פסול מזבחן לכל כבר פנהה עד רבבים אין לו הנקה⁽¹⁵³⁾, אבל קשלא לדר על דעת רבبي חז"נ שמא ילקח קבנחים שהוא אסיר בהם. (קיי) וגם ארךן לגונש אומת, בן קחבו ומתחה שהנזכר בתחליה. (קי) ואם ירצה לשוחהה עוד על איזה זמן נזונה ואשׁן⁽¹⁵⁵⁾: מא (קמץ) נטמא למת בו. (והינו דוקא (קיי) במנזר, לא שבב גנ"ל בסעיף מ, דשאני עיריות דיצטו מקפו. ועין בהשוכת כתבי סגי בקבלה לרבד⁽¹⁵⁶⁾, עד שידור ברבים, כמו בגנישים בעברה, עין שם: רק בזונת, דהונה לה לשורה, אבל לא בהמרה; והוא דגנט שהמירה,

שער הצעיר

(קע) בתי-יוסף: (ק) על-תפמוד ואלה נבה ודרדרותיהם, וט' ז' הפליג עוד בוטר מה. עי"ש: (קמ') לבודש והגרא"א וש"א, ואין רגון זה קרונן הנזכר בסעיף לו. ששים איננו כי אם לעז בעלמא ולהתקהנונים דפרקשי להאי רגון נבון בקהם. מפרשין דקה"א איזרי המקבר לעזנן עכבות גלולים ששבוכות דמים. אלא שלשון ר' מא"ד דחוק לפרקיהם: (קמ') עלתת מורי ופרי קדש ואלה רבה והגרא"א לאוגנ"ג בדורם. דלא קרבל"ח: (קמ") אחים רגון: (קמ") לבודש וש"א: (קע) והני דאפסלו נגראש וויה אחר הנשיאות כבאים מס'ין שרי. יגההיא ואקרנין שם בגמלא: גדור ועובר יורד וקגרש. אלא דזרקע על-כל-פנינים לקלפל על עצמו פך באיזו יומ לגורשה צא"ר: (קמ') אליה רבה בשם נשיכת קרא"ס, וקמב עוד שם דאפסלו הוא מעקב מיחסת נפשות לברשה, אפסלו וכי לאעת עטה הוא פסל לבנהה. והפרימינדרים נשאר בדין זה בצעיר עינו ולכון לא העתקתו בננים: (קמ") בתי-יוספה: (קמ") כן כתוב הרמב"ם פרש ו מביאת קדרש:

דאשטעמיט לְהַסְגִּיאָה מִןְגָּנָנִית דֶּרֶךְ כֹּו יְבָעֵב, עֲאָפָלָו לֹא עֲשָׂה תְּשׁוּבָה, כִּי מַלְשָׁן קְרָבֶת הַוּסֶּר רְשֻׁעָה וְהַפְּנִיעָה מִןְסָמָכּוֹת, וְכִי "פָּרָח" מִשּׁוּם דָּנוּן לְזַעַקָּא קְשֻׁעָה תְּשׁוּבָה, וְמִמּוּמָּא שְׁמַנְיָה וְהַלְּזָחָה, אֲפָלָו אִינְוּ יְכֹלָה לְהַזְּיאָה מִקְבָּח מִעְבָּשָׁו, אִיןְנוּ נֹשָׂא אֶת כְּפִיו; וְאֵת דָּקָרְגִּינְזִיר קְשִׁירָדָן מִן קָצְבָּרוֹה מִידָּה מְגַשָּׂש, אֲכֵל הַשְּׁאָרָבָה מִפְּנֵיהֶם אֲסֹרָה לְשָׂא אֶת כְּפִיו, קְרָאָם "ח"

משנה ברכות

(קט) במקדש אינו חיך, ורק אסורה בעלמא, ולהכי בנסחת-כפifs דקלא מעבודה מטר לכתלה: (קמ) ארכיל-פי שהוא מזוג וכו' דבכהי גונא במקדש חיך: (קמא) עד שישיר וכו'. עין סיון ציט סעריך ב. ושיך גם לאean. וכל זה לנוון זין, אבל בשאר משקין המשפרים, כתוב הפגן-אברהום דמטר לשא פפי אפלו נשבפר עד שאינו יכול לדבר בפני סמלך, דבחפהלה קהאי גונא קופחו וועבה, قولעיל בסימן ציט, בנישיאת כביס מתרה¹⁴⁵), אם לא שהגען לשירותו של לוט, דאו פושא יחשב, וכן כתוב בספר מטה-יהוקה. אבל (קנ) קרבא אחרוניים חולקין על זה וסבורין דגס בשאר משקין, כל נששבפר בהן עד שאינו יכול לדבר לפני הפלך אינו נושא כפוי. ובין מטהו, דעת מגן-אברהום לאסר בנישיאת-כפifs, וכמה אחרוניים חולקין עלייו פינן שאינו משפר¹⁴⁶: **لت** (קמב) אחד מהדברים וכו'. רוזח לומר, הנזכרים בסימן זה: (קמא) שאינו מדקדק במצוות. קניון (קי) אפלו מצות חמורות בערויות וכדומה: (קמד) מרגננים אחרינו. אפלו (קיט) רנון של אמתה, שהוא מפרקם לכל ברישתו: (קמה) שאין שادر עברות וכו'. פרוש, חוץ מעבודת גלולים ושביכות קמים כבב"ל: (קמו) מונען. קניון אפלו לא עשה על כל פהן וכלהן שראי לניסיאות-כפifs, ואין אומרים לאדם ריש עקריות זו? שאין קובל הרכבה פליי בפנקנים אלא בהדרוש-ברוך-ההוא¹⁴⁷ מצוות שאנטווה, וההדרוש-ברוך-הוא ברוחקו מברך את ישראל בחפצונו (קז) מיליה ווועה או חלוצה. ומה שנטהאר בסמוך שאין שאר עברו מזוקרים יותר מישראל, אבל במה שהכחנים מזוקרים יותר מישראל, שקידר על דעת רביבס. שקידר שהדר על דעת רביבס: (קמח) על דעת רביבס. (קמ) ושאל על נדור, לפי שיצר הרע תוקפו לעיריות: (קמת) האחרוניים זומה של איזה הקחים הקחים דבר זה, משומן דקאי אף על גראן שלא לגרשנה, אף שהדר ממנה התאה אסורה לשא פפיו¹⁵⁴, והמ אינו עולה עין בבראför הילכה: (קנא) יוקבל. (קיט) בבדידן. וזה אין צרך? להר סופר סיון טז, ברופא שמקבר מותים שיש לו מושעתה גראחות קמן, לא (קנב) שהמירה או זונת. עין מגן-אברהום שהוכחה דלא מחלוקת אבב

שער האצ'ין
 (קט) בתי-יוסף: (ק') עלת-המיד ואלה נכה ודר-הפטים. וט"ז הפליג עוד בוטר מעה. עי"ש: (קיל) אחרונים: (קינ') לבוש וכג'א' וש'א', ואין רגע זה קרונן כנבר בסקער לו. שם אינו כי אם לעז בעלמא ולקארחונים דמפרש לי' נון בעלהם. מפרש דק'א אירוי המקבר לענן עבותות גלולים ושבוכות דמים. אלא שלשון ר'ם'א דחוק לפרישם: (קימ') עלת-המיד יקרוי חיש אוללה נכה ופ'ג'ר'א לא מג'ג'בורי. דלא ברלב'ח: (קיל) אחרונים: (קינ') לבוש וש'א': (קעט) והני דאכלו קגרש וויה אחר קשיש-תבפים גס'קן שרי. יקהתה דאגרונן שם בעמ'א: נודר ועופר יודר וקגרש. אלא דאך'ר'על-כלי'פ'ים לגב'ל על עמו פך באו'ו זום לנטשה זא"ר: (ק'י) אלה נכה שיבת קרא'ם. וקמ'ב עוד שם דאכלו הוא קעכ'ב מפקחת נפשות לברשה, אפל'ו וכי לא'ת עטה הוא פסיל בחגהה. והפיימ'רגנים נשאר בדין זו בצעקה עינו ולכן לא העתקתו בנימ': (קט) בתי-יוספה: (קעט) קו כתוב הרמב'ם פרש וביבאת קדרש: